

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Sychowicz

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi A. W.

o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 22 października 2004 r.,

sygn. akt I ACa 1100/03 w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji (...) S.A. w W.

o podwyższenie renty,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 marca 2010 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 lipca 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. oddala zażalenie;**
- 2. przyznaje adw. M. R. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o 22% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

A. W. dnia 29 maja 2009 r. wniósł do Sądu Apelacyjnego skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 22 października 2004 r. w sprawie z powództwa A. W. przeciwko Towarzystwu

Ubezpieczeń i Reasekuracji (...) S.A. w W.. Jako podstawę skargi powołał art. 403 § 2 k.p.c., mianowicie nowe okoliczności faktyczne dotyczące jego stanu zdrowia. Do skargi dołączył m.in. postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 marca 2009 r. o umorzeniu postępowania w sprawie o wykroczenie ze względu na niepoczytalność A. W., opinię sądowo-psychiatryczną z dnia 21 października 2008 r. oraz opinię uzupełniającą biegłego neurochirurga z dnia 10 maja 2009 r. Powód uznał, że nowym środkiem dowodowym jest opinia biegłego sądowego, z której wynika, że powód od urodzenia cierpi na encefalopatię padaczkową, która prowadzi do otępienia i niepoczytalności. Opinia ta jest, jego zdaniem, sprzeczna z opinią sporządzoną w postępowaniu cywilnym, na podstawie której orzekły Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny (wyrokiem z dnia 22 października 2004 r.).

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 23 lipca 2009 r. odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania. Podkreślił, że środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP 1969, nr 12, poz. 208).

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego pełnomocnik z urzędu powoda zarzucił naruszenie art. 410 § 1 w związku z art. 403 § 2 oraz art. 328 k.p.c. Stwierdził w szczególności, że niepoczytalność powoda została stwierdzona nie tylko opinią biegłego, ale również prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jest to druga skarga powoda o wznowienie postępowania w tej sprawie. Wcześniej Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 24 listopada 2005 r. odrzucił skargę, a Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 17 marca 2006 r. oddalił zażalenie powoda.

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Niewątpliwie nie spełnia pierwszego kryterium wydanie przez Sąd Rejonowy w W. postanowienia z dnia 31 marca 2009 r. o umorzeniu postępowania. Nie jest ono bowiem wyrokiem ani nie dotyczy tego samego stosunku prawnego co wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 22 października 2004 r. Wspomniane postanowienie nie stanowi też okoliczności faktycznej lub środka dowodowego, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których powód nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Jednolite jest bowiem stanowisko Sądu Najwyższego, że środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. (zob. uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, OSNCP 1969, nr 12, poz. 208, postanowienie SN z 25 czerwca 1998 r., II UKN 106/98, postanowienie SN z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, postanowienie z dnia 25 stycznia 2007 r., I UZ 38/06, postanowienie z dnia 22 lipca 2008 r., II UZ 31/08).

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę o wznowienie postępowania nieopartą na ustawowej podstawie. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ta ostatnia przyczyna odrzucenia skargi zachodzi nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w niej okoliczności wprawdzie dadzą się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (zob. postanowienie z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 154, postanowienie z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, postanowienie z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 42, postanowienie z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, postanowienie z dnia 27 października 2006 r., I CZ 43/06, z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, postanowienie z dnia 30 maja 2007, IV CZ 22/07, postanowienie z dnia 9 maja 2008 r., II PZ 65/07, OSNP 2009, nr 17-18, poz. 233, postanowienie z dnia 16 maja 2008 r., III CZ 20/08).

Należy poza tym podkreślić, że, zgodnie z uchwałą Sadu Najwyższego z dnia 5 listopada 1987 r., III CZP 63/87 (OSNCP 1989, nr 4, poz. 60), do roszczeń poszkodowanego dochodzonych na tej podstawie, że po ustaleniu prawomocnym wyrokiem renty z powodu zwiększenia się potrzeb powstały dalsze skutki w postaci utraty zdolności do pracy, ma zastosowanie art. 907 § 2 k.c. Według zaś tego przepisu, jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).